

Con Gái ... Quay - Phạm Thúy Ngọc

Trời nắng như đổ lửa. Dòng người tấp nập ngả về mọi phía. Phố Huế về trưa đông đến nghẹt thở. Xe máy, ô tô vù vù vượt nhau. Xe đạp, xích lô ì ạch di chuyển. Rất tiếc, Hà, Minh và tôi lại nằm trong số những người đi xe thô sơ. Đến khổ! Đứa nào cũng mồ hôi nhễ nhại, mặt đỏ phừng phừng như uống rượu, vừa đi vừa kêu mệt. Ước gì nhiệt độ lúc đó giảm xuống 0 độ thì hay biết mấy. Đang xiu dần trong cơn đói và khát, bỗng một 'cụm mục tiêu' xuất hiện trước mắt chúng tôi. Ba chàng với sáu mắt kính tất cả, trên tay mỗi chàng là một gói ô mai me hấp dẫn. Ba chàng hồn nhiên cắn mút trông đến... là yêu. Không ai bảo ai, ba chúng tôi đồng loạt tháo đồng hồ, giao cho Minh cất giữ rồi tiến đến gần mục tiêu. Hà nhỏ nhẹ:

- Anh làm ơn xem hộ em mấy giờ rồi ạ?

- My watch is half past ten - Một trong ba mục tiêu lơ lơ đáp lại.

Minh được thể chộp luôn, cũng bởi nó là đứa siêu Anh nhất lớp:

- Anh nói gì em không hiểu?

Ra vẻ hiểu ý, chàng ta bèn đính chính kèm theo cái đầu gật gù:

- 10 rưỡi em ạ!

- Ra thế! Cứ nói quách là 10 rưỡi cho xong, lại còn dở chứng tiếng nọ tiếng kia.

Bọn tôi cảm ơn nó rồi phóng tiếp. Nhưng có lẽ không nén nổi 'thèm thường', Minh ta bèn lên tiếng:

- Anh ăn gì mà ngon thế?

Cả hội chưng hửng. Cứ tưởng bọn kia không dám ho he gì. Ai ngờ, một trong số ba chàng đeo kính kia đã ứng khẩu rất nhanh:

- Em có ăn không, lại đây anh cho một miếng này!

Trời ạ! Có đội cúng em lên đầu, chúng em cũng chẳng dám nhận lời, trừ Minh, bởi nó là đứa chúa ranh mãnh mà.

- Hi hi... - Chúng tôi dùng sức cuối cùng bút lên trên cụm mục tiêu, nhanh chóng đeo đồng hồ vào, cùng ngoái lại và giơ tay lên cao để trêu tức chúng nó.

Chà! Cái lườm của chàng nọ bình thường đã làm người ta 'si mê' nay lại càng có tác dụng nhờ chất xúc tác là cọng kính khoảng 3 đi-ốp dày cộp. Bóng ba đứa mất hút, để lại tiếng cười ròn rã sau lưng. Hà tỏ vẻ su hào già:

- Có lẽ đêm nay chàng sẽ mất ngủ vì tao thôi.

Lại một trận cười vỡ phở.

Đi hết phố Huế, chúng tôi hành trình lên Hàng Bài. Bỗng cất lên từ cửa hàng điện tử tiếng hát Michael Jackson với bản tình ca bất diệt: 'You are not alone'. Hà, Minh và tôi cùng rú lên vì quá mỹ mãn. Có mấy bác, chắc là đi làm trưa về nhìn thấy chúng tôi thì hãi luôn, nhăn mặt đi thẳng.

Sau tiếng rú, mỗi đứa cũng tốn ít nhất 1/2 năng lượng còn lại trong cơ thể nên đã mệt lại càng mệt hơn.

Quả là ông trời có mắt. Bù vào cơn đói, trời ban cho chúng tôi một mục tiêu mới. Lần này là một sinh viên trường Luật. Sở dĩ biết được vậy là nhờ chiếc áo phông chàng mặc ở trong áo sơ mi có in dòng chữ rất to: 'Khoa... Trường ĐH Luật'. May mà áo sơ mi chàng mỏng không thì bành con người hết cỡ cũng chẳng nhìn thấy - chữ với nghĩa. Đó là chiếc áo, còn nếu bạn muốn thoả mãn tính tò mò của mình, xin tiết lộ thêm: 1 xe cuốc, 1 đồng hồ Thụy Sĩ và đôi giày với nhãn hiệu lừng danh thế giới 'Anh đi đất', vừa nhìn thấy đã có cảm tình. lại trở ban này, nhưng lần này chỉ cử một đại diện

tham gia.

- Mà ý nhé! - Hà, Minh cùng đồng thanh.

Tôi chợt cảm thấy mình cũng đủ bản lĩnh đấy chứ. Chúng chọn tôi bởi tôi đi một mình một xe, trông mặt mũi lại hiền lành... Ôi, có biết bao lý do tốt đẹp để chúng nó đi đến một quyết định tuyệt vời như thế.

Tôi lên đường thi hành nhiệm vụ sau khi nhận từ hai đứa kia lời chúc: Good luck and be careful!

Tay vẫn đeo đồng hồ. Tôi tiến lại gần anh, mắt lăm lét:

- Anh cho em hỏi bây giờ mấy giờ rồi ạ, đồng hồ em bị chết?

- 11 giờ kém 10 rồi em ạ!

- Không có gì!

Chàng nhón cười, rồi chợt lấy... mắt hờn tôi. Nụ cười của chàng khiến tôi quên đi cái đói, cái khát đang hoành hành. Khuông mặt chàng trông thật thư sinh, hiền lành như... tôi vậy. Chàng đi thẳng để lại trong tôi - cô bé ngốc nghếch - một sự nuối tiếc khôn nguôi: Có nên đuổi theo không nhỉ?

Hai đứa kia lò dò vượt lên, hỏi tíu tít:

- Thế nào mà?

- Có nói tiếng Anh không?

- Trông mặt được chứ?...

Nhưng tối chẳng để ý đến những câu hỏi đó, mắt vẫn hướng theo chàng. Có vẻ bọn nó đã hiểu ra tất cả.

Tôi đòi về. Bọn nó cũng đã thấm mệt sau một hồi đi lòng vòng. Nhưng hôm nay lại khác, chúng nó biết tôi đã 'mết' chàng nên cũng chẳng nói gì.

Bò về đến nhà, tôi cảm thấy nhẹ nhõm hẳn. Nhưng kìa, xe ai mà giống xe chàng đến kỳ cục, lại đổ nhay trước cửa nhà mình. Cả đôi giày 'Anh đi đất' nữa. Trái tim tôi 'rung lên từng hồi xao xuyến'. Tôi cố giữ bình tĩnh bước vào nhà.

Trời đất! Chàng ngồi kia, cùng ba tôi. Mặt ông rạng rỡ hẳn khi thấy tôi về:

- Dương vào đây con. Ba xin giới thiệu: anh Công sẽ là gia sư của con sắp tới đấy. Lại chào thầy đi. Anh Công này, con bé này nó nghịch lắm đấy. Anh dạy nó cứ trừng trị thẳng tay vào. Ha ha...

Ba tôi có vẻ hợp 'gu' với chàng. Thật là tuyệt.

Chàng mỉm cười, mắt nhìn tôi triu mến. Chắc chàng cũng đã nhận ra con bé có cái đồng hồ hồng ban này. Không biết chàng sẽ nghĩ thế nào khi biết lúc ấy, tôi đã cố ý chọc ghẹo chàng. Nhưng bây giờ chàng đã là thầy tôi. Liệu cô học trò có kìm được ý định nghịch phá nữa không? Nó có trở thành trò ngoan hiền không, tôi cũng chưa dám hứa với thầy đâu.